

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Pia Desideria

Hugo, Hermann

Mediolani, 1634

XV. Quomodo cantabimus canticum Domini in terra aliena. Psal. 136.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43734

Quomodo cantabimus canticum Domini in
terra aliena. Psal. 136.

C. Blancus f.

30

Q
Let
T
Qu
T
Ner
A
Qu
V
Dic
S
Qu
N
Et c
A
No
Q

XV.

Quomodo cantabimus canticum
Domini in terra aliena?

Psalm. 136.

Quid toties cantus iterare iubetis amici,
Seu lubeat digitis, seu iuuet ore loqui?
Letitiam cantus poscunt, animiq; quietem,
Turbida cum mens est, os digitique dolent.
Quin magè cātādū cum mens iacet agra, monetis,
Tuncque opus esse lyra, tuncq; opus esse chely,
Nempe suo nimium ne mersa dolore labor et,
Aut intenta suis, sit nimis ipsa malis.
Quid quod opem certa promittitis vsque medela,
Vestra nec exemplo dicta probante carent:
Dicitis hanc causam cur lassus nauita canet,
Sollicitat celeri cum freta lenta manu.
Quique gregē virides pascendum ducit in agros,
Non, nisi ne nimium sit mora longa, canit.
Et canit vt fallat fastidia longa viator,
Miles & vt cantet, noxque laborque facit.
Nō ego, quod faciunt miles, nauita, atq; viator
Quodq; facit pastor, damno rebellis opus.

Adde

Adde quod et Domine iam dudū assueta querelis,
 Ad solitos gemitus plus mea lingua valet;
 Vix que retentanti iam carmina prisca subibant,
 Musica quin etiam res mihi visa noua est.
 Vtique timet longo veniens è carcere Solem;
 Sic mea letitiam lingua modosque timet.
 Ad numeros quoties fuit impetus ire relictos,
 Aut solitam digitis sollicitare chelym;
 Aut docto querulas impellere pectine chordas,
 Aut mollem articulis increpuisse lyram;
 Aut leue ceratis modulari carnem auenis,
 Aut voci liquidas associare fides,
 Heu! toties lacrymae sunt, me tentante, profusae,
 Et lacrymis, digiti, voxque retenta fuit.
 Mox luctata iterum cantu deducere vocem,
 Et querula digitos attenuasse lyra,
 Nequicquam aduersis sensi me rendere musis,
 Vlla nec est nostra barbitos icta manu.
 Interea longa iam desuetudine pigra,
 Artem dediticit voxque manusque, suam.
 Nec si nunc studium grauitatis inane retentem,
 Mollescant studio tristia fata meo.
 Esto, sciam lenibus tamen addere carmina nervis,
 Aptaque mutandis sit mihi lingua sonis;
 Et vincam Aonias digitis, aut gutture Diaas,
 Et

Et mea sit melior, Marsia, Canna tua;
 Panaque multiforem cogam submittere buxum,
 Et superem Threassa stammina docta lyra:
 Quæstibus, an canu videor debere teneri,
 Maxima cui flendi copia semper adest?
 Ah! bene, ne cantem, mihi p mala plurima cautum est
 Vertit & in morem, iam mihi pene dolor.
 Nec locus, ut cantem paritur, neq; tēpora profunt;
 Vique locus sinat, aut tempora, mæror obest.
 Quid? Vultis patria procul à tellure iacentem,
 Externo patrios orbe sonare modos?
 Parcite, fortuna nimis exulis ista repugnane:
 Non est conueniens cantibus ille locus.
 Exul & à patrio tam longè dissita Cælo,
 Impellam patria dulcia fila lyra?
 Parcite tam miserum fortuna vulnus habenti;
 Cantandi externo nulla libido solo est.
 Tristia flebilibus manant mihi lumina riuis,
 Et videor festam posse ferire chelym?
 Semper in obtutu vigilat mens fixa malorum;
 Et cythara videor posse, vel ore loqui?
 Heu! nimis insistant presenti pectora fato,
 Et numquam exiliy sensus acerbus abest.
 Si quisquam his iubeat Amphiona viuere terris,
 Aonio numquam pectine tangat ebur.
 Respectu Euridicen ppero cum perdidit Orpheus,

Ilicet artifices obriguere manus;
 Et manibus cecidit leue cum testudine plectrum,
 Fractaque sunt casu garrula fila suo.
 Quid mihi, non vna fatorum clade sepultæ
 Precipitis, toties vngue ciere fides?
 Dum circumspiciens, ubi sim, te Patria specto;
 Heu cadit aspectumens labefacta, tuo!
 Cum semel, ò sperata diu, tibi Patria reddar,
 Tunc ego voce canam, tunc ego mente canam.

AUGUSTINVS

Medit. Cap. 35.

Vtinam possem talia dicere, qualia
 hymnidici Angelorum Chori! ò quam
 libenter me in tuis laudibus totum effunderem!

LIBER